

Dreaming Walls: Hotel Chelsea

režie Maya Duverdier a Amélie van Elmbt, 2022

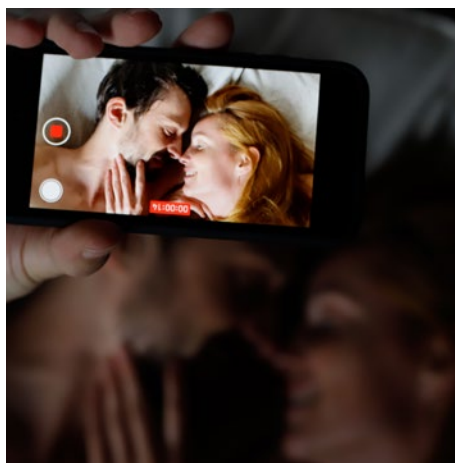
TEXT JAKUB BLAHO

HODNOCENÍ 70 %

Strácajúci sa odkaz ikonického Hotela Chelsea v New Yorku je centrálnou témou lyrického dokumentárneho filmu *Dreaming Walls*. Kedysi legendárny hotel, v ktorom obľubovali prebývať najväčšie hviezdy svetovej umeleckej scény, dnes podlieha zálhovej rekonštrukcii. Tá ma budovu navrátiť k pôvodnému účelu. To však neznamená, že v priestoroch Hotela Chelsea v súčasnosti nikto nebýva. Práve naopak, v niektorých častiach do teraz tvrdohlavo prebýva pomerne čulá komunita pamätníkov.

Napriec filmom sa tiahne pomerne evidentná zaujatost' voči dobe minulej, ktorú jeden z rezidentov hotela príhodne pomenúva ako „oáza bohémy“. Na zlatú éru sa nazerá s bezbrehou nostalgiou a autori sa snažia ducha minulej doby zachycovať a prepájať so súčasnou situáciou. Túto úlohu pre záujmy filmu spĺňajú výpovede obyvateľov, ktorí na minulosť spomínajú s pochopiteľným sklonom na idealizáciu. Menej pochopiteľné je prečo na tento vlak naskakujú aj samotný autori a podriaďujú samotné režijné rozhodnutia naratívu o nenahraditeľnosti dedičstva doby, ktoré si steny Hotela Chelsea v myšliach pamätníkov prechováajú.

Dokumentačná stránka filmu je však na veľmi vysokej úrovni. Kamera sa napriec stopážou pomaly plazí chodbami budovy a v chaose prirodzenom pre prebiehajúce prerábky nachádza poetiku prieniku dvoch odlišných érov. Napriek nánosu sentimentality sa z *Dreaming Walls* podarilo vykuť snímku, ktorá búra mýtus starého a nového a namiesto toho medzi nimi hľadá skrz ľudskú skúsenosť kontinuitu.

Hranice lásky

režie Tomasz Wiński, 2022

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ 53 %

„Radikální autorské experimenty“, „film jako provokace“ a vymezení se vůči „nevýrazným filmům, které nikomu nevadí“. Manifest *Nová česká intimita* je důrazný, ale ne sebestředný – absolvent FAMU Tomasz Wiński v něm pojmenovává neduhy českého filmu a za jeden z těch fatálních označuje vytěšňování „niterních obsahů“ mimo zájem zdejších filmařů a filmařek. A tak se ve svém celovečerním debutu vrhá rovnou pod deku úspěšného páru, který po letech zažívá stagnaci v intimním životě – a možným řešením se jeví, že oba do svých postelí pustí i další lidi.

Co se stane s důvěrou, když si odsouhlasíte volnost sexuálních kontaktů? Jaké jsou meze důvodné žárlivosti? A natočí konečně někdo film, v němž nevypadají lidé s kocovinou tak vyžehleně? *Hranice lásky* mají jasno ve svém tématu a daří se jim nastolit i iluzi partnerské blízkosti, Matyáš Řezníček a Hana Vagnerová působí, jako by spolu prožili i protřpěli nejednu dovolenou. Jinak ale ve filmu vše funguje až příliš samozřejmě, a tedy tezevitě. Svou odtažitostí může Wińského celovečerní debut připomenout některé německé filmy, oproti raným dílům Christiana Petzolda anebo Maren Ade ale jen klouže po povrchu. Podobně jako byt obou protagonistů působí více jako lookbook luxusního nábytku než zabydlená domácnost.

Hranice lásky mají nakonec mnohé neduhy, které Wiński vyčítá jiným českým filmům – je to film nevýrazný, který jako by se spokojil s tím, že vlezle do vypulirované koupelny pohledných architektů. Zázemí postav je nedostatečné, jejich hovory ale autenticitu nepostrádají – alespoň jako nakročením do jiného směru přístupu k postavám tak *Hranice lásky* fungují. Nejen s ohledem na režisérův manifest jsou ale překvapivě krotké.

R.M.N.

režie Cristian Mungiu, 2022

TEXT VÍT KOŘÍNEK

HODNOCENÍ 79 %

Divoké, temné zimní Sedmihradsko. Zapadlá vesnice o Vánocích čelí krizi. Od té doby, co vyhnali Romy, si tu spolu vesničané rozumí, ať doma mluví rumunsky, maďarsky nebo německy. Báli se už jen lesa, medvědů. Ale teď v pekárně začali pracovat nějací zíví velmi snědí muži a svými rukama se dotýkají chleba. Náves, na které se všechno klevetěním zveličilo, nahradil Facebook.

Do této situace přichází i hlavní hrdina Matthias, jehož život též prochází silnými otřesy. Z práce na jatcích v Německu musel utéct, v pekárně za minimální mzdu pracovat nechce, syn v jeho nepřítomnosti cosi potkal v lese a ztratil řeč, s manželkou se odcizili a stará láska Csilla je sice už svobodná, ale jako manažerka pekárny má svou svobodu a svoje sebevědomí. A k tomu je vážně nemocný Matthiasův otec.

Přítom Matthias je reprezentantem té nejtradičnější evropské maskulinity – je hřmotný, mlčenlivý, pracuje rukama, synovi vysvětluje, že se nesmí ničeho bát a musí si vždy poradit a s nikým nemít slitování. Pozice pána tvorstva je ohrožena.

Přední autor rumunské nové vlny zachovává dramatický realistický přístup, vše má svou uvěřitelnost, pravdě-podobnost, a i tak bez zjednodušování do kompaktního příběhu obtiskává složitost současné situace nejen východního bloku.

Lidé zvyklí na jednoduchý život svého tradičního společenství, který jim vlastně nikdo nebere, se topí v bažině nového a nesrozumitelného. Přítom rozmlíčky mezi těmi, kteří nic neznamenají a nerozhodují, odvádějí jejich pozornost od větších, zásadnějších problémů. To, co tušíme, vidíme, nebo dokonce žijeme, můžeme s *R.M.N.* prožít – včetně palčivé bezvýchodnosti situace.